

Arrest

nr. 256 689 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 februari 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn in België verblijvende Italiaanse oom.

1.2. Op 3 augustus 2016 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 21 december 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 179 913 het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2016. Op 27 december 2016 wordt een verbeterend arrest gewezen (nr. 180 186) waarin wordt gesteld dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden dient te worden vernietigd, wat ontbrak in het beschikkend gedeelte van het eerder vermelde arrest.

1.3. Op 27 juni 2017 wordt met betrekking tot de in punt 1.1. vermelde aanvraag opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) getroffen.

1.4. Op 9 oktober 2017 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Eveneens op 9 oktober 2017 legt verweerder verzoeker een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

1.5. Bij arrest nr. 193 692 van 13 oktober 2017 wordt de vordering tot schorsing ingediend tegen de in punt 1.4. bedoelde bijlage 13septies via de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

1.6. Bij arrest nr. 193 691 van 13 oktober 2017 wordt de vordering tot schorsing, opgenomen in het schorsings- en annulatieberoep van 8 augustus 2017 dat werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde bijlage 20, in het kader van de procedure voorlopige maatregelen verworpen. Bij arrest nr. 199 898 van 20 februari 2018 wordt het schorsings- en annulatieberoep van 8 augustus 2017, dat werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde bijlage 20 verworpen, omdat het beroep doelloos is geworden omdat verweerder de betrokken beslissing heeft ingetrokken.

1.7. Bij arrest nr. 222 125 van 29 mei 2019 wordt het annulatieberoep verworpen dat werd ingediend tegen de in punt 1.4. bedoelde bijlage 13septies.

1.8. Verzoeker dient op 11 juni 2020 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Italiaanse oom. Verweerder neemt op 15 september 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.9. Verzoeker dient op 8 oktober 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Italiaanse oom. Verweerder neemt op 4 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. Verweerder neemt op 4 maart 2021 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten;

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 3 keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Italiaanse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De twee aanvragen, ingediend op 04.02.2016 en op 11.06.2020, werden geweigerd op 27.06.2017 en op 15.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen van beide weigeringsbeslissing in beroep en diende op 08.10.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon en legde daarbij als enige "bewijsstuk", een storting van 90 euro van zijn oom van 25.12.2020 voor. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen en herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 09.10.2017 (bijlage 13 septies), 28.06.2018 (herbevestiging van bevel), op 15.02.2020 (herbevestiging van bevel). De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende concrete toelichting bij zijn middel:

"[...] In casu is de bestreden beslissing van 17 december 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Dat de motivering niet afdoende is blijkt ook uit het feit dat de Staatssecretaris meent dat de familieband de schoonzus is, daar waar de broer betreft.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11 §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of*
- 2. En vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

- 1. Er een risico op onderduiken bestaat, of;*
- 2. De onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
- 3. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*
- 4. De onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*
- 5. Het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,§2,4°, artikel 13,§2bis,§3,3°,§4,5°,§5, of artikel 18,§2, of;*
- 6. De onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepaste in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere betrekking tot dat punt de wet geschonden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij niet meewerkt of heeft mee gewerkt met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien verzoekende partij tijdens het verhoor alle vragen die gesteld werden door de overheden heeft beantwoord.

Met betrekking tot artikel 74/14§3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekende partij op te merken dat verzoekende partij geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkenen kunnen worden toegeschreven of die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1,§2 van de Vreemdelingewet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat hij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verzoekende partij heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij heeft zijn partner van Europese nationaliteit in België wonen, van wie hij financieel afhankelijk is.

“Artikel 8 EVRM: eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat : “geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een 8 democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo’n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de ‘fair-balance’-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13 januari 2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging met de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming
- De omvang van de banden in de staat,
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

In casu is de 'fair-balance'-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verzoekende partij in zijn motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat hij geen familieleden in België heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekende partij de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratieve aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te orden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuurd.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Wat betreft het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, leest de Raad in het verzoekschrift nergens een concrete uiteenzetting over de wijze waarop de bestreden beslissing deze beginselen zou miskennen. Ook wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ontbreekt elke uiteenzetting omtrent de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat bij de beslissing tot verwijdering van 4 maart 2021 geen enkele termijn voor vrijwillig werd toegestaan. Verder wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor een duurtijd van drie jaar wordt opgelegd. Er wordt aangegeven dat verzoeker meermaals een aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid heeft ingediend, in functie van zijn Italiaanse oom. Er wordt aangegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde aanvraag, in functie van dezelfde referentiepersoon, als enig bewijsstuk een storting van 90 euro heeft overgemaakt. Verweerder motiveert dat verzoeker de procedure van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen, ondanks het gegeven dat hij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Ten slotte wordt ook gemotiveerd omtrent verzoekers persoonlijke situatie, waarbij wordt aangegeven dat van verzoeker, als volwassen persoon, mag worden verwacht dat hij zijn leven kan opbouwen in zijn herkomstland zonder nabijheid van zijn oom en ondanks zijn precair verblijf in België. Er wordt aangegeven dat nergens in het dossier blijkt dat dit niet zo zou zijn. Evenmin is er sprake van minderjarige kinderen in België of een medische problematiek, zo stelt de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet zouden voldoen aan de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, waarmee aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1 eerste en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of

2° [...]”.

2.6. Verzoeker bekritiseert de beslissing waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Hij stelt dat een schending van artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorligt, waarbij niet op rechtsgeldige wijze werd vastgesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken. Verzoeker verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent het risico op onderduiken en benadrukt dat hij tijdens zijn gehoor steeds op alle vragen van de overheid heeft geantwoord. Tevens hekelt verzoeker het gegeven dat nergens in de beslissing wordt verwezen naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet en dat nergens concreet wordt gemotiveerd waarom er sprake is van een risico op onderduiken.

2.7. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat de beslissing waarbij verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, deel uitmaakt van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 4 maart 2021. De beoordeling van het risico op onderduiken, d.i. de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, werd reeds uitvoerig gemaakt in de bevelscomponent van deze bijlage 20 van 4 maart 2021. Het thans bestreden inreisverbod, dat een accessorium van deze bevelscomponent van de bijlage 20 vormt, herhaalt enkel kort dat hierin voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Dit is een afdoende motivering in het licht van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat verweerder verplicht een inreisverbod op te leggen wanneer een verzoeker geen termijn heeft gekregen om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verzoeker kan niet dienstig in het kader van huidig beroep de beslissing om hem geen termijn te verstrekken voor vrijwillig vertrek gaan bekritisieren. Een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

2.8. Om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, leest de Raad in de beslissing dat verweerder volgende concrete elementen heeft weerhouden:

- verzoeker diende drie keer een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn Italiaanse oom, waarbij hij voor de derde verblijfsaanvraag als enig bewijsstuk één geldstorting van 90 euro van zijn oom heeft overgemaakt; hij misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in;
- verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en herbevestigingen van bevelen, hoewel hij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek;
- verzoeker is een volwassen persoon, van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België; nergens uit het dossier blijkt dat hij hier niet toe in staat zou zijn;
- er zijn geen minderjarige kinderen in België;
- er is geen aangetoonde medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Verweerder concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

2.9. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, is de motivering van de duurtijd dus niet louter beperkt tot een verwijzing naar zijn onwettig verblijf en het risico op onderduiken. De motivering is duidelijk veel ruimer dan dat. Evenmin geeft de betrokken motivering er blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Verzoeker gaat hierbij ook niet concreet in op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Hij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. Waar verzoeker erover valt dat de bestreden beslissing vermeldt dat hij *“werkt zonder de daartoe vereiste machtiging”*, gaat de Raad er vanuit dat dit een materiële vergissing betreft in het verzoekschrift. Nergens in de bestreden beslissing kan dit immers worden gelezen.

2.10. Verzoeker verwijst verder naar de verplichtingen van verweerder op grond van artikel 8 van het EVRM en stelt dat hij hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden. De Raad neemt vooreerst akte van het uitgebreid theoretisch betoog aangaande deze verdragsbepaling. Hiermee wordt niet concreet aangetoond dat verweerder deze verdragsbepaling heeft geschonden. Waar verzoeker wijst op een *“partner van Europese nationaliteit [die] in België [woont] van wie hij financieel afhankelijk is”*, blijkt uit niets dat verzoeker alhier een partner heeft. Waar verzoeker op pagina 4 van zijn verzoekschrift stelt *“dat de motivering niet afdoende is blijkt ook uit het feit dat de Staatssecretaris meent dat de familieband de schoonzus is, daar waar de broer betreft”*, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een schoonzus en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake zou zijn van een broer. Wel verwijst de bestreden beslissing terecht naar verzoekers Italiaanse oom naar wie verzoeker had verwezen in zijn diverse aanvragen tot afgifte van een verblijfskaart (cf. punt 1). In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker een volwassen persoon is, van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. Verzoeker gaat hier niet op in. Hierbij kan worden opgemerkt dat verweerder op 4 maart 2021 een laatste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft getroffen. Hierin werd opnieuw vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste valt van zijn Italiaanse oom. Het blijkt niet noch toont verzoeker aan dat hij deze bijlage 20 heeft aangevochten. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat in het kader van een voorgehouden gezinsleven tussen meerderjarige familieleden, bijkomende afhankelijkheidsfactoren zijn vereist opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Zoals hierboven reeds gesteld, heeft verweerder in de bijlage 20 vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn Italiaanse oom. Ook in huidig verzoekschrift liggen er geen elementen voor, die zouden kunnen wijzen op de vereiste bijkomende afhankelijkheidsfactoren. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn oom. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling niet is geschonden. Het betoog in het verzoekschrift dat verweerder geen afdoende belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet dienstig.

2.11. Waar verzoeker er op wijst dat het inreisverbod geldt voor de gehele Schengenzone, ziet de Raad niet in waarom hieruit zou volgen dat de bestreden beslissing niet afdoende of incorrect zou zijn gemotiveerd of zou getuigen van een kennelijk onredelijk of onzorgvuldig optreden van verweerder. Verzoeker verwijst naar de mogelijkheid om zich in de toekomst in een andere lidstaat in regel te stellen, doch dit betreft niet meer dan een louter hypothetische vooropstelling die geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

2.12. De Raad neemt nog akte van verzoekers afsluitende theoretische overwegingen over het individueel onderzoek bij het opleggen van het inreisverbod. Hiermee toont hij niet in concreto aan dat verweerder heeft verzuimd een individueel onderzoek te verrichten of dat hij met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA